

Downloaded via the EU tax law app / web

Ediție provizorie

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

6 septembrie 2018(*)

„Trimitere preliminară – Securitate socială – Regulamentul (CE) nr. 987/2009 – Articolul 5 și articolul 19 alineatul (2) – Lucrători detașați într-un alt stat membru decât cel în care angajatorul își desfășoară în mod obișnuit activitățile – Eliberarea unor certificate A1 de către statul membru de origine după recunoașterea de către statul membru gazd a supunerii lucrătorilor sistemului său de securitate socială – Aviz al Comisiei administrative – Emitere în mod eronat a certificatelor A1 – Constatare – Caracter obligatoriu și efect retroactiv al acestor certificate – Regulamentul (CE) nr. 883/2004 – Legislație aplicabilă – Articolul 12 alineatul (1) – Noțiunea de persoană «trimisă să înlocuiască o altă persoană»”

În cauza C-527/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria), prin decizia din 14 septembrie 2016, primită de Curtea la 14 octombrie 2016, în procedura

Salzburger Gebietskrankenkasse,

Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz,

cu participarea:

Alpenrind GmbH,

Martin Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft,

Martimpex Meat Kft,

Pensionsversicherungsanstalt,

Allgemeine Unfallversicherungsanstalt,

CURTEA (Camera întâi),

compus din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii C. G. Fernlund, J.-C. Bonichot, S. Rodin și E. Regan (raportor), judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 septembrie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Salzburger Gebietskrankenkasse, de P. Reichel, Rechtsanwalt;

- pentru Alpenrind GmbH, de R. Haumer și de W. Berger, Rechtsanwälte;
- pentru Martimpex Meat Kft și Martin Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft, de U. Salzburg și de G. Simonfay, Rechtsanwälte;
- pentru guvernul austriac, de G. Hesse, în calitate de agent;
- pentru guvernul belgian, de L. Van den Broeck și de M. Jacobs, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, de J. Vlášil, de J. Pavliš și de O. Šváb, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de T. Henze și de D. Klebs, în calitate de agenți;
- pentru Irlanda, de L. Williams, de G. Hodge, de J. Murray, de E. Creedon, de A. Joyce și de N. Donnelly, în calitate de agenți;
- pentru guvernul francez, de C. David, în calitate de agent;
- pentru guvernul maghiar, de M. Fehér, în calitate de agent;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent, asistat de M. Malczewska, avocat;
- pentru Comisia Europeană, de B. R. Killmann și de D. Martin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 31 ianuarie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea, pe de o parte, a articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO 2004, L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82, și rectificare în JO 2004, L 200, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 1244/2010 al Comisiei din 9 decembrie 2010 (JO 2010, L 338, p. 35) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 883/2004”), precum și, pe de altă parte, a articolului 5 și a articolului 19 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului nr. 883/2004 (JO 2009, L 284, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010 (JO 2010, L 338, p. 35) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 987/2009”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Salzburger Gebietskrankenkasse (Casa Regională de Asigurați de Sănătate din Landul Salzburg, Austria) (denumit în continuare „Casa de Asigurați de Sănătate din Salzburg”) și Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz (ministrul federal al muncii, afacerilor sociale și protecției consumatorilor, Austria) (denumit în continuare „ministrul”), pe de o parte, și Alpenrind GmbH, Martin Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft (denumit în continuare „Martin Meat”), Martimpex Meat Kft (denumit în continuare „Martimpex”), Pensionsversicherungsanstalt (Casa de Pensii, Austria) și Allgemeine Unfallversicherungsanstalt (Societatea de Asigurați Generale împotriva Accidentelor, Austria), pe de altă parte, în legătură cu legislația privind securitatea socială aplicabilă unor persoane detașate pentru a lucra în Austria în cadrul unui acord între Alpenrind, cu sediul în

Austria, și Martimpex, cu sediul în Ungaria.

Cadrul juridic

Regulamentul nr. 883/2004

3 Considerentele (1), (3), (5), (8), (15), (17)-(18a) și (45) ale Regulamentului nr. 883/2004 au următorul cuprins:

„(1) Regulile de coordonare a sistemelor naționale de securitate socială se înscriu în cadrul liberei circulații a persoanelor și trebuie să contribuie la îmbunătățirea nivelului de viață și a condițiilor de încadrare în muncă a acestora.

[...]

(3) Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială salariaților, persoanelor care desfășoară activități independente și membrilor familiilor acestora care se deplasează în cadrul [Uniunii] a fost modificat și actualizat cu numeroase ocazii, pentru a se lua în considerare atât evoluțiile la nivel[ul Uniunii], inclusiv hotărârile Curții de Justiție, cât și modificările legislative la nivel național. Acești factori au contribuit la crearea unor reguli [ale Uniunii] de coordonare complicate și voluminoase. Înlocuirea acestor reguli prin modernizarea și simplificarea lor este, prin urmare, esențială pentru a se atinge scopul liberei circulații a persoanelor.

[...]

(5) În cadrul acestei coordonări, este necesar să se garanteze tratamentul egal în [Uniune], conform diferitelor legislații interne, pentru persoanele în cauză.

[...]

(8) Principiul general al egalității de tratament este de o deosebită importanță pentru lucrătorii care nu sunt rezidenți în statul membru în care lucrează, inclusiv pentru lucrătorii frontalieri.

[...]

(15) Este necesar ca persoanele care se deplasează în [Uniune] să se supună regimului de securitate socială al unui singur stat membru, pentru a se evita suprapunerea dispozițiilor legislațiilor interne aplicabile, precum și complicațiile care pot rezulta din această cauză.

[...]

(17) În vederea garantării, într-un mod cât mai eficient, a egalității de tratament pentru toate persoanele încadrate în muncă pe teritoriul unui stat membru, este adecvat să se stabilească, în general, ca legislație aplicabilă legislația statului membru în care persoana în cauză își desfășoară activitatea salariată sau independentă.

(18) În anumite situații care justifică alte criterii de aplicabilitate, este necesar să se facă derogare de la regula menționată.

(18a) Principiul legislației unice aplicabile are o mare importanță și ar trebui consolidat. [...]

(45) Dat fiind că obiectivul acțiunii preconizate, adică adoptarea măsurilor de coordonare care să garanteze exercitarea eficientă a dreptului la libera circulație a persoanelor, nu se poate realiza într-o măsură suficientă de către statele membre și, prin urmare, datorită amplitudinii și efectelor

acțiunii respective, se poate realiza mai bine la nivel comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, consacrat la articolul 5 din tratat. [...]"

4 În cadrul titlului II din acest regulament, intitulat „Stabilirea legislației aplicabile”, articolul 11, intitulat „Reguli generale”, prevede:

„(1) Persoanele cărora li se aplică prezentul regulament sunt supuse legislației unui singur stat membru. Această legislație se stabilește în conformitate cu prezentul titlu.

[...]

(3) Sub rezerva articolelor 12-16:

(a) persoana care desfășoară o activitate salariată sau independentă într-un stat membru se supune legislației din statul membru respectiv;

[...]"

5 În cadrul aceluiași titlu, articolul 12 din acest regulament, intitulat „Reguli speciale”, prevedea la alineatul (1), în versiunea aplicabilă la începutul perioadei cuprinse între 1 februarie 2012 și 13 decembrie 2013 (denumită în continuare „perioada în litigiu”):

„Persoana care desfășoară o activitate salariată într-un stat membru, pentru un angajator care își desfășoară în mod obișnuit activitățile în acest stat membru, și care este detașat de angajatorul respectiv în alt stat membru pentru a lucra pentru angajator continuu și fie supus legislației primului stat membru, cu condiția ca durata previzibilă a activității să nu depășească 24 de luni și să nu fi fost trimis și înlocuit o altă persoană.”

6 În perioada în litigiu, articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 465/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2012 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 (JO 2012, L 149, p. 4), termenul „detașat” fiind adăugat la finalul acestui alineat.

7 În titlul IV din regulamentul menționat, intitulat „Comisia administrativă și comitetul consultativ”, articolul 71, intitulat „Componența și funcționarea Comisiei administrative”, prevede la alineatul (1):

„Comisia administrativă pentru coordonarea sistemelor de securitate socială (denumită în continuare «Comisia administrativă»), constituită pe lângă Comisia Europeană, este compusă dintr-un reprezentant al guvernului din fiecare dintre statele membre, asistat, în cazul în care acest lucru este necesar, de consilieri de specialitate. Un reprezentant al Comisiei Europene participă la întrunirile Comisiei administrative în calitate de consultant.”

8 Articolul 72 din acest titlu IV, intitulat „Sarcinile Comisiei administrative”, are următorul cuprins:

„Comisia administrativă:

(a) tratează orice chestiune administrativă sau de interpretare care decurge din dispozițiile prezentului regulament sau din cele ale [Regulamentului nr. 987/2009] sau din orice acord ori înțelegere încheiată în conformitate cu acestea, fără a aduce atingere dreptului autorităților, instituțiilor și persoanelor în cauză să recurgă la procedurile și jurisdicțiile prevăzute de legislațiile statelor membre, de prezentul regulament sau de tratat;

[...]

(c) promovează și dezvoltă cooperarea dintre statele membre și instituțiile acestora în materie de securitate socială, având drept scop, între altele, să ia în considerare problemele speciale ale anumitor categorii de persoane; facilitează realizarea acțiunilor de cooperare transfrontalieră în domeniul coordonării sistemelor de securitate socială;

[...]"

9 Potrivit articolului 76, intitulat „Cooperarea”, care figurează în titlul V din Regulamentul nr. 883/2004, la rândul său intitulat „Dispoziții diverse”:

„(1) Autoritățile competente din statele membre își comunică toate informațiile cu privire la:

- (a) măsurile luate în aplicarea prezentului regulament;
- (b) modificările din legislația lor, care ar putea afecta aplicarea prezentului regulament.

(2) În sensul prezentului regulament, autoritățile și instituțiile statelor membre își oferă reciproc bunele oficii și acționează ca și cum ar fi vorba despre aplicarea propriei legislații. [...]"

Regulamentul nr. 987/2009

10 Considerentele (2), (6) și (12) ale Regulamentului nr. 987/2009 au următorul cuprins:

„(2) Cooperarea mai strânsă și mai eficientă între instituțiile de securitate socială reprezintă un factor-cheie pentru a permite persoanelor vizate de [Regulamentul nr. 883/2004] să beneficieze de drepturile lor cât mai curând posibil și în condiții optime.

[...]

(6) Întărirea anumitor proceduri ar trebui să asigure un grad mai mare de securitate juridică și de transparență în beneficiul utilizatorilor [Regulamentului nr. 883/2004]. De pildă, stabilirea de termene comune în vederea îndeplinirii anumitor obligații sau sarcini administrative ar trebui să ajute la clarificarea și la structurarea relațiilor dintre instituții și persoanele asigurate.

[...]

(12) Multe dintre măsurile și procedurile prevăzute în prezentul regulament sunt menite să asigure o transparență sporită privind criteriile pe care trebuie să le aplice instituțiile statelor membre în temeiul [Regulamentului nr. 883/2004]. Aceste măsuri și proceduri reies din jurisprudența [Curții], din deciziile Comisiei administrative și din experiența de peste de 30 de ani în aplicarea coordonării sistemelor de securitate socială în contextul libertăților fundamentale consacrate de tratat.”

11 În titlul I din Regulamentul nr. 987/2009, „Dispoziții generale”, capitolul I, consacrat definițiilor, prevede la articolul 1 alineatul (2) litera (c) c) termenul „document” înseamnă „o serie de date, indiferent de suportul folosit, structurate astfel încât să permită transmiterea lor electronică și care trebuie comunicate pentru a permite funcționarea [Regulamentului nr. 883/2004] și a [Regulamentului nr. 987/2009]”.

12 În acest titlu I, capitolul II, intitulat „Dispoziții privind cooperarea și schimburile de date”, prevede la articolul 5, intitulat „Valoarea juridică a documentelor și a documentelor justificative eliberate într-un alt stat membru”:

„(1) Documentele eliberate de către instituția unui stat membru și care fac dovada statutului unei anumite persoane în scopul aplicării [Regulamentului nr. 883/2004] și a [Regulamentului nr. 987/2009], precum și documentele justificative pe baza cărora au fost eliberate documentele sunt acceptate de către instituțiile celorlalte state membre atât timp cât aceste documente nu au fost retrase sau declarate nule de către statul membru în care au fost emise.

(2) În cazul în care există îndoieli cu privire la valabilitatea unui document sau la acuratețea elementelor de fapt pe care se bazează conținutul acestuia, instituția statului membru care primește documentul solicită instituției emitente măsurile necesare și, dacă este cazul, retragerea documentului respectiv. Instituția emitentă reexaminează motivele eliberării documentului și îl retrage, dacă este necesar.

(3) În temeiul alineatului (2), în cazul în care există îndoieli cu privire la informațiile furnizate de persoana vizată, valabilitatea documentului sau a documentelor justificative sau acuratețea elementelor de fapt pe care se bazează informațiile cuprinse în acestea, instituția de la locul de reședință sau de reședință, la cererea instituției competente, poate, în măsura posibilului, proceda la verificarea informațiilor sau a documentului respectiv.

(4) În cazul în care nu se ajunge la un acord între instituțiile în cauză, cazul poate fi supus atenției Comisiei administrative de către autoritățile competente cel devreme în termen de o lună de la data la care instituția care a primit documentul și-a prezentat cererea. Comisia administrativă încearcă să reconcilieze punctele de vedere în termen de șase luni de la data la care a fost sesizată cu privire la cazul respectiv.”

13 Potrivit articolului 6 din acest capitol II, intitulat „Aplicarea provizorie a legislației și acordarea provizorie a prestațiilor”:

„(1) Dacă nu se specifică altfel în [Regulamentul nr. 987/2009], în cazul în care intervine o divergență de opinii între instituțiile sau autoritățile din două sau mai multe state membre cu privire la determinarea legislației aplicabile, persoana vizată este supusă cu titlu provizoriu legislației unuia dintre statele membre respective, ordinea de prioritate fiind determinată în funcție de următoarele criterii:

(a) legislația statului membru în care persoana își desfășoară efectiv activitatea salariată sau o activitate profesională independentă, în cazul în care activitatea salariată sau activitatea profesională independentă este exercitată într-un singur stat membru;

[...]

(3) În cazul în care nu se ajunge la un acord între instituțiile sau autoritățile respective, cazul poate fi înaintat Comisiei administrative de către autoritățile competente cel devreme la o lună de la data la care a intervenit divergența de opinii menționată la alineatul (1) sau (2). Comisia administrativă încearcă să reconcilieze opiniile divergente în termen de șase luni de la data la care și-a fost adus în atenție cazul.

[...]”

14 În titlul II din Regulamentul nr. 987/2009, intitulat „Stabilirea legislației aplicabile”, articolul 15, intitulat „Proceduri privind aplicarea articolului 11 alineatul (3) literele (b) și (d), a articolului 11

alineatul (4) și a articolului 12 [din Regulamentul nr. 883/2004] (privind furnizarea de informații către instituțiile în cauză)”, prevedea la alineatul (1), în versiunea aplicabilă la începutul perioadei în litigiu:

„Dacă nu se specifică altfel la articolul 16 din [Regulamentul nr. 987/2009], în cazul în care o persoană își desfășoară activitatea într-un stat membru altul decât statul membru competent în temeiul titlului II din [Regulamentul nr. 883/2004], angajatorul sau, în cazul unei persoane care nu desfășoară o activitate salariată, persoana în cauză informează anticipat, ori de câte ori este posibil, instituția competentă a statului membru a cărui legislație este aplicabilă. Instituția respectivă pune, fără întârziere, la dispoziția persoanei în cauză și a instituției desemnate de autoritatea competentă a statului membru în care se desfășoară activitatea informații privind legislația aplicabilă persoanei în cauză, în temeiul articolului 11 alineatul (3) litera (b) sau al articolului 12 din [Regulamentul nr. 883/2004].”

15 În perioada în litigiu, a doua teză a articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 a fost modificat prin Regulamentul nr. 465/2012. Versiunea modificată a acestei dispoziții are următorul cuprins:

„[...] Instituția respectivă eliberează atestatul menționat la articolul 19 alineatul (2) din [Regulamentul nr. 987/2009] persoanei în cauză și pune, fără întârziere, la dispoziția instituției desemnate de autoritatea competentă a statului membru în care se desfășoară activitatea informații privind legislația aplicabilă persoanei respective, în temeiul articolului 11 alineatul (3) litera (b) sau al articolului 12 din [Regulamentul nr. 883/2004].”

16 În același titlu, articolul 19, intitulat „Furnizarea de informații către persoanele în cauză și angajatori”, are următorul cuprins:

„(1) Instituția competentă din statul membru a cărui legislație devine aplicabilă în temeiul titlului II din [Regulamentul nr. 883/2004] informează persoana respectivă și, dacă este cazul, angajatorul (angajatorii) acesteia cu privire la obligațiile prevăzute în legislația respectivă. Instituția oferă acestora sprijinul necesar pentru încheierea formalităților cerute de respectiva legislație.

(2) La cererea persoanei respective ori a angajatorului său, instituția competentă a statului membru a cărui legislație este aplicabilă în temeiul titlului II din [Regulamentul nr. 883/2004] eliberează un atestat conform căruia respectiva legislație este aplicabilă și indică, dacă este cazul, până la ce dată și în ce condiții.”

17 Potrivit articolului 20 din acest titlu II, intitulat „Cooperarea între instituții”:

„(1) Instituțiile relevante comunică instituției competente din statul membru a cărui legislație îi este aplicabilă unei anumite persoane în temeiul titlului II din [Regulamentul nr. 883/2004] informațiile necesare pentru a stabili data la care legislația respectivă devine aplicabilă și cotizațiile pe care acea persoană și angajatorul (angajatorii) săi sunt obligați să le plătească în temeiul legislației respective.

(2) Instituția competentă a statului membru a cărui legislație devine aplicabilă unei persoane, în temeiul titlului II din [Regulamentul nr. 883/2004] pune la dispoziția instituției desemnate de autoritatea competentă a statului membru având legislația sub incidența creia s-a aflat ultima dată persoana respectivă informațiile care indică data de la care începe să se aplice noua legislație.”

18 În titlul V, „Dispoziții diverse, tranzitorii și finale”, articolul 89, intitulat „Informarea”, prevede

la alineatul (3):

„Autoritățile competente se asigură că instituțiile lor sunt informate și aplică dispozițiile [Uniunii], de natură legislativă sau de altă natură, inclusiv deciziile Comisiei administrative, în domeniile care se află sub incidența [Regulamentului nr. 883/2004] și a [Regulamentului nr. 987/2009].”

Litigiul principal și întrebările preliminare

19 Alpenrind are ca obiect de activitate comercializarea bovinelor și a cîrnilor. Din anul 1997, aceasta își desfășoară activitatea în Salzburg într-un abator închiriat.

20 În anul 2007, Alpenrind, fostă S GmbH, a încheiat cu Martin Meat, cu sediul în Ungaria, un contract în temeiul căruia aceasta din urmă se angaja să execute lucrări de tranșare și de ambalare a cîrnilor cu o normă de 25 de jumătăți de carcase de bovine pe săptămână. Lucrările erau executate în spațiile care aparțineau Alpenrind de lucrători detașați în Austria. La 31 ianuarie 2012, Martin Meat a abandonat sectorul tranșării cîrnilor de vită și a continuat sacrificările pentru Alpenrind.

21 La 24 ianuarie 2012, Alpenrind a încheiat un contract cu Martimpex, cu sediul tot în Ungaria, prin care aceasta din urmă se obliga ca în perioada cuprinsă între 1 februarie 2012 și 31 ianuarie 2014 să tranșeze 55 000 de tone de jumătăți de carcase de bovine pentru Alpenrind. Aceste lucrări erau executate în spațiile care aparțineau Alpenrind de lucrători detașați în Austria. Bucățile de carne erau preluate de Martimpex, fiind ulterior tranșate și ambalate de lucrătorii săi.

22 Începând cu 1 februarie 2014, Alpenrind a convenit din nou cu Martin Meat ca aceasta din urmă să execute respectivele lucrări de tranșare a cîrnilor în spațiile menționate mai sus.

23 Pentru cei peste 250 de lucrători angajați de Martimpex în perioada în litigiu, instituția maghiară de securitate socială competentă a eliberat – în parte retroactiv și în parte, în cazul în care instituția austriacă de securitate socială stabilise deja supunerea lucrătorului în cauză asigurării obligatorii în temeiul legislației austriece – certificate care atestau aplicarea sistemului maghiar de securitate socială în conformitate cu articolele 11-16 din Regulamentul nr. 883/2004 și cu articolul 19 din Regulamentul nr. 987/2009. Fiecare dintre aceste certificate indică Alpenrind ca având calitatea de angajator în locul unde se desfășoară o activitate profesională.

24 Casa de Asigurări de Sănătate din Salzburg a stabilit supunerea lucrătorilor menționați mai sus asigurării obligatorii în perioada în litigiu, în conformitate cu articolul 4 alineatele 1 și 2 din Allgemeine Sozialversicherungsgesetz (Codul securității sociale) și cu articolul 1 alineatul 1 litera a din Arbeitslosenversicherungsgesetz (Legea privind asigurarea de șomaj), întemeindu-se pe activitatea salariată pe care au desfășurat-o pentru întreprinderea comună constituită între Alpenrind, Martin Meat și Martimpex.

25 Prin hotărârea atacată în fața instanței de trimitere, Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ, Austria) a anulat această decizie a Casei de Asigurări de Sănătate din Salzburg pentru motivul că instituția austriacă de securitate socială nu era competentă. Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ) și-a motivat decizia printre altele prin faptul că instituția maghiară de securitate socială competentă a eliberat, pentru fiecare dintre persoanele supuse asigurării obligatorii în Austria, un certificat A1 care preciza că respectiva persoană era, începând cu o anumită dată, salariat supus asigurării obligatorii în Ungaria al societății Martimpex și era probabil detașat în Austria la Alpenrind pe durata perioadei indicate în fiecare certificat, în care era cuprinsă perioada în litigiu.

26 În cadrul recursului formulat împotriva acestei din urmă hotărâri la instanța de trimitere,

Casa de Asigurări de Sănătate din Salzburg și ministrul resping ideea că certificatele A1 au un efect obligatoriu absolut. Acest efect obligatoriu se bazează, în opinia lor, pe respectarea principiului cooperării loiale între statele membre, consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE. Potrivit acestora, instituția maghiară de securitate socială a încălcat acel principiu.

27 În opinia instanței de trimitere, Ungaria a observat că numai o decizie judecătorească putea aduce o soluție la situația de blocaj în care se află și Ungaria și că dreptul național maghiar se opune retragerii certificatului A1. Casa de Asigurări de Sănătate din Salzburg apreciază că nu are calitatea de a exercita acțiunea în Ungaria. Potrivit acesteia, singura cale prin care s-ar putea obține o decizie pe fond este de a se stabili supunerea la asigurarea obligatorie austriacă, în pofida prezentei certificatelor A1 emise de instituția competentă din Ungaria.

28 Instanța de trimitere arată că ministrul a prezentat documente din care reiese că Comisia administrativă a concluzionat, la 20 și la 21 iunie 2016, că Ungaria și-a declarat în mod eronat competența pentru lucrătorii în cauză și că, prin urmare, certificatele A1 trebuiau să fie retrase.

29 Instanța de trimitere consideră că litigiul cu care este sesizat ridică anumite probleme de interpretare a dreptului Uniunii.

30 În special, în primul rând, această instanță observă că, potrivit modului de redactare a articolului 5 din Regulamentul nr. 987/2009, documentele care fac dovada statutului unei anumite persoane în scopul aplicării Regulamentelor nr. 883/2004 și nr. 987/2009, precum și documentele justificative aferente acestora sunt obligatorii numai pentru instituțiile de securitate socială ale statelor membre. În consecință, instanța menționează are îndoieli cu privire la faptul că acest efect obligatoriu se aplică și instanțelor naționale.

31 În al doilea rând, instanța de trimitere ridică, pe de o parte, problema eventualei incidențe a desfășurării procedurii în fața Comisiei administrative asupra efectului obligatoriu al certificatelor A1. În special, instanța menționează următoarele și aflate dacă, în urma unei proceduri în fața Comisiei administrative care nu a condus la un acord sau la retragerea certificatelor, efectul obligatoriu al acestor certificate este caduc și dacă o procedură pentru a stabili supunerea la asigurarea obligatorie poate fi, așadar, inițiată.

32 Pe de altă parte, instanța de trimitere observă că, în speță, anumite certificate A1 au fost eliberate retroactiv și în parte numai după ce instituția austriacă stabilise deja supunerea la asigurarea obligatorie. Această instanță ridică problema dacă emiterea unor astfel de documente produce efect obligatoriu retroactiv în cazul în care supunerea la asigurarea obligatorie în statul membru gazdă a fost deja stabilită în mod oficial. Astfel, potrivit instanței menționate, s-ar putea considera că și actele emise de instituțiile austriece care stabilesc obligația de asigurare sunt tot „documente” în sensul articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009, astfel încât produc un efect obligatoriu potrivit acestei dispoziții.

33 În al treilea rând, în cazul în care, în anumite împrejurări, certificatele A1 au doar un efect obligatoriu limitat, instanța de trimitere ridică problema dacă condiția prevăzută la articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, potrivit căreia persoana detașată continuă să fie supusă legislației statului membru în care este stabilit angajatorul său, cu condiția ca aceasta să nu fie trimisă pentru a înlocui o altă persoană, trebuie interpretată în sensul că un lucrător nu poate fi înlocuit imediat cu un alt lucrător proaspăt detașat, indiferent care este întreprinderea sau statul membru din care provine acest lucrător proaspăt detașat. Dacă această interpretare strictă ar putea permite evitarea abuzurilor, ea nu ar reieși însă în mod necesar din modul de redactare a articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004.

34 În aceste condiții, Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria) a hotărât să

suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Efectul obligatoriu al documentelor prevăzute la articolul 19 alineatul (2) din [Regulamentul nr. 987/2009], definit la articolul 5 [din acest] regulament, este aplicabil și într-o procedură desfășurată în fața unei instanțe în sensul articolului 267 TFUE?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

a) acest efect obligatoriu există și în cazul în care anterior s-a desfășurat o procedură în fața [Comisiei administrative], care nu a condus nici la un acord, nici la o retragere a documentelor în litigiu?

b) acest efect obligatoriu există și în cazul în care un document A1 a fost emis numai după ce statul membru gazd a stabilit în mod oficial supunerea la asigurarea obligatorie în temeiul legislației sale? În aceste cazuri, efectul obligatoriu acționează și retroactiv?

3) Pentru cazul în care, în anumite condiții, documentele prevăzute la articolul 19 alineatul (2) din Regulamentul nr. 987/2009 este limitat:

interdicția de înlocuire prevăzută la articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 este încalcată în cazul în care înlocuirea nu are loc sub forma unei detașări dispuse de același angajator, ci de un alt angajator? În acest context, este sau nu relevant:

a) dacă acest angajator are sediul în același stat membru ca primul angajator sau

b) dacă între primul și al doilea angajator care a dispus detașarea există legături personale și/sau organizatorice?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

35 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 coroborat cu articolul 19 alineatul (2) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că un certificat A1, eliberat de instituția competentă a unui stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, este obligatoriu nu numai pentru instituțiile din statul membru în care se desfășoară activitatea, ci și pentru instanțele din statul membru respectiv.

36 Trebuie amintit de la bun început că, potrivit articolului 19 alineatul (2) din Regulamentul nr. 987/2009, la cererea persoanei în cauză ori a angajatorului său, instituția competentă a statului membru a cărui legislație este aplicabilă în temeiul titlului II din Regulamentul nr. 883/2004, inclusiv, așadar, al articolului 12 alineatul (1) din acesta, eliberează un atestat conform căruia respectiva legislație este aplicabilă și indică, dacă este cazul, până la ce dată și în ce condiții.

37 Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 prevede că documentele eliberate de instituția unui stat membru care fac dovada statutului unei anumite persoane în scopul aplicării Regulamentului nr. 883/2004 și a Regulamentului nr. 987/2009, precum și documentele justificative pe baza cărora au fost eliberate documentele sunt acceptate de către instituțiile celorlalte state membre atât timp cât aceste documente nu au fost retrase sau declarate nule de către statul membru în care au fost emise.

38 Desigur, astfel cum arată instanța de trimitere, această dispoziție prevede că documentele menționate la articolul respectiv sunt obligatorii pentru „instituțiile” din alte state membre decât

statul membru în care au fost emise, fără a face o trimitere expresă la instanțele din aceste alte state membre.

39 Totuși, dispoziția menționată prevede de asemenea că astfel de documente sunt acceptate „atât timp cât aceste documente nu au fost retrase sau declarate nule de către statul membru în care au fost emise”, ceea ce tinde să sugereze că, în principiu, numai autoritățile și instanțele din statul membru emitent pot, după caz, să retragă sau să declare nule certificatele A1.

40 Această interpretare este confirmată de geneza articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 și de contextul în care se înscrie această dispoziție.

41 Mai precis, în ceea ce privește certificatul E 101, care a precedat certificatul A1, Curtea a statuat deja că acest prim certificat eliberat de instituția competentă a unui stat membru conform articolului 12a punctul 1a din Regulamentul (CEE) nr. 574/72 al Consiliului din 21 martie 1972 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu salariile și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în interiorul Comunității (JO 1972, L 74, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 74) este obligatoriu atât pentru instituțiile, cât și pentru instanțele din statul membru în care se desfășoară activitatea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 ianuarie 2006, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, punctele 30-32, și Hotărârea din 27 aprilie 2017, *A-Rosa Flussschiff*, C-620/15, EU:C:2017:309, punctul 51).

42 Or, din considerentul (12) al Regulamentului nr. 987/2009 rezultă printre altele că măsurile și procedurile prevăzute de acesta „reies din jurisprudența [Curții], din deciziile Comisiei administrative și din experiența de peste 30 de ani în aplicarea coordonării sistemelor de securitate socială în contextul libertăților fundamentale consfințite de tratat”.

43 De asemenea, Curtea a indicat deja că Regulamentul nr. 987/2009 a codificat jurisprudența Curții, consacrand caracterul obligatoriu al certificatului E 101 și competența exclusivă a instituției emitente în ceea ce privește aprecierea validității certificatului menționat și preluând în mod explicit procedura de soluționare a diferendelor privind atât exactitatea documentelor întocmite de instituția competentă a unui stat membru, cât și stabilirea legislației aplicabile lucrătorului vizat (Hotărârea din 27 aprilie 2017, *A-Rosa Flussschiff*, C-620/15, EU:C:2017:309, punctul 59, precum și Ordonanța din 24 octombrie 2017, *Belu Dienstleistung* și *Nikless*, C-474/16, nepublicată, EU:C:2017:812, punctul 19).

44 În consecință, în cazul în care, cu ocazia adoptării Regulamentului nr. 987/2009, legiuitorul Uniunii ar fi dorit să se îndepărteze de la jurisprudența anterioară în această privință pentru ca instanțele din statul membru în care se desfășoară activitatea să nu fie obligate să respecte certificatele A1 eliberate în alt stat membru, ar fi putut să prevadă acest lucru în mod expres.

45 Pe de altă parte, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 35 din concluzii, considerațiile care stau la baza jurisprudenței Curții cu privire la efectul obligatoriu al certificatelor E 101 sunt la fel de valabile în contextul Regulamentelor nr. 883/2004 și nr. 987/2009. Mai precis, dacă este invocat principiul securității juridice, în special în considerentul (6) al Regulamentului nr. 987/2009, principiul afilierii lucrătorilor la un singur regim de securitate socială este enunțat în considerentul (15), precum și la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, în timp ce importanța principiului cooperării loiale reiese atât din articolul 76 din Regulamentul nr. 883/2004, cât și din considerentul (2) și din articolul 20 din Regulamentul nr. 987/2009.

46 Astfel, dacă s-ar admite că, în afara cazurilor de fraudă sau de abuz de drept, instituția națională competentă ar putea să obțină, prin sesizarea unei instanțe din statul membru gazdă

al lucrului vizat din care face parte aceasta, declararea nulității unui certificat A1, sistemul întemeiat pe cooperarea loială dintre instituțiile competente ale statelor membre ar risca să fie compromis (a se vedea în acest sens în ceea ce privește certificatele E 101 Hotărârea din 26 ianuarie 2006, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, punctul 30, Hotărârea din 27 aprilie 2017, *A Rosa Flussschiff*, C-620/15, EU:C:2017:309, punctul 47, precum și Hotărârea din 6 februarie 2018, *Altun și alții*, C-359/16, EU:C:2018:63, punctele 54, 55, 60 și 61).

47 Având în vedere considerațiile care preced, trebuie să se răspundă la prima întrebare c) articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 coroborat cu articolul 19 alineatul (2) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că un certificat A1, eliberat de instituția competentă a unui stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, este obligatoriu nu numai pentru instituțiile din statul membru în care se desfășoară activitatea, ci și pentru instanțele din acest stat membru.

Cu privire la a doua întrebare

Cu privire la prima parte a celei de a doua întrebări

48 Prin intermediul primei părți a celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 coroborat cu articolul 19 alineatul (2) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că un certificat A1, eliberat de instituția competentă a unui stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, este obligatoriu atât pentru instituțiile de securitate socială din statul membru în care se desfășoară activitatea, cât și pentru instanțele din acest stat membru atât timp cât nu a fost retras sau declarat nul de statul membru în care a fost emis, chiar dacă autoritățile competente din statul membru respectiv și din statul membru în care se desfășoară respectiva activitate au sesizat Comisia administrativă, iar aceasta a concluzionat că certificatul a fost emis în mod eronat și ar trebui să fie retras.

– *Cu privire la admisibilitate*

49 Guvernul maghiar susține, cu titlu principal, că prima parte a celei de a doua întrebări este ipotetică întrucât, în speță, Comisia administrativă a găsit o soluție care a fost acceptată atât de Republica Austria, cât și de Ungaria, iar autoritățile maghiare au indicat că, în consecință, erau dispuse să retragă certificatele A1 în cauză.

50 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum Curtea a statuat în mai multe rânduri, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate au ca obiect interpretarea sau validitatea unei norme de drept al Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea din 7 februarie 2018, *American Express*, C-304/16, EU:C:2018:66, punctul 31 și jurisprudența citată).

51 Rezultă că întrebările privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de pertinență. Refuzul Curții de a se pronunța asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională nu este posibil decât atunci când este evident că interpretarea sau aprecierea solicitată a validității unei norme a Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea ori cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 7 februarie 2018, *American Express*, C-304/16, EU:C:2018:66, punctul 32 și

jurispruden?a citat?).

52 În spe??, din dosarul aflat la dispozi?ia Cur?ii reiese, desigur, c? Comisia administrativ? a emis un aviz la 9 mai 2016, potrivit c?ruia articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 ar trebui interpretat în sensul c? certificatele A1 în discu?ie în litigiul principal nu ar fi trebuit s? fie niciodat? eliberate ?i c? ar trebui retrase, acest aviz fiind aprobat ulterior de respectiva comisie în cadrul celei de a 347-a reuniuni la 20 ?i 21 iunie 2016.

53 Este îns? cert c? aceste certificate nu au fost retrase de institu?ia competent? din Ungaria sau declarate nule de instan?ele maghiare.

54 Din dosarul aflat la dispozi?ia Cur?ii reiese de asemenea c? Republica Austria ?i Ungaria nu au ajuns la un acord cu privire la modalit??ile unei eventuale retrageri a acestor certificate sau, cel pu?in, a unora dintre ele. În plus, din acest dosar pare s? reias? c? aplicarea avizului men?ionat a fost suspendat? având în vedere prezenta procedur? preliminar? în cadrul c?reia guvernul maghiar sus?ine printre altele c? în mod întemeiat institu?ia competent? maghiar? a eliberat certificatele A1 în discu?ie în litigiul principal în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004.

55 În consecin??, împrejur?rile de fapt care caracterizeaz? litigiul principal, astfel cum acestea rezult? din elementele prezentate Cur?ii, corespund premiselor de fapt ale primei p?r?i a celei de a doua întreb?ri adresate. În aceste condi?ii, împrejurarea potrivit c?reia Ungaria ?i?a dat, cel pu?in în principiu, acordul cu privire la concluzia la care a ajuns Comisia administrativ? nu reduce din pertinen?a acestei întreb?ri pentru solu?ionarea litigiului principal.

56 Pe de alt? parte, faptul c? Comisia administrativ? a concluzionat c? certificatele A1 în discu?ie în litigiul principal ar trebui retrase nu poate, în sine, s? justifice inadmisibilitatea prezentei întreb?ri preliminare, aceasta din urm? având ca obiect tocmai problema dac? aceast? concluzie poate avea consecin?e asupra caracterului obligatoriu al certificatelor men?ionate pentru autorit??ile ?i instan?ele din statul membru în care se desf??oar? activitatea.

57 În aceste condi?ii, nu se poate considera c? prima parte a celei de a doua întreb?ri este ipotetic? astfel încât s? fie r?sturnat? prezum?ia de pertinen?? la care se face referire la punctul 51 din prezenta hot?râre.

– *Cu privire la fond*

58 Trebuie amintit c?, potrivit articolului 72 din Regulamentul nr. 883/2004, care enumer? sarcinile Comisiei administrative, aceasta din urm? trateaz? printre altele orice chestiune administrativ? sau de interpretare care decurge din dispozi?iile acestui regulament sau din cele ale Regulamentului nr. 987/2009 sau din orice acord ori în?elegere încheiat? în conformitate cu acestea, f?r? a aduce atingere dreptului autorit??ilor, institu?iilor ?i persoanelor în cauz? s? recurg? la procedurile ?i jurisdic?iile prev?zute de legisla?iile statelor membre, de Regulamentul nr. 883/2004 sau de tratat.

59 În temeiul acestui articol 72, Comisia administrativ? are de asemenea sarcina, pe de o parte, de a promova ?i de a dezvolta cooperarea dintre statele membre ?i institu?iile acestora în materie de securitate social?, având drept scop între altele s? ia în considerare problemele speciale ale anumitor categorii de persoane ?i, pe de alt? parte, de a facilita realizarea ac?iunilor de cooperare transfrontalier? în domeniul coordon?rii sistemelor de securitate social?.

60 În ceea ce prive?te, mai specific, o situa?ie precum cea în discu?ie în litigiul principal, în care a intervenit un diferend între institu?ia competent? dintr?un stat membru ?i cea dintr?un alt

stat membru cu privire la documentele sau la documentele justificative prevăzute la articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009, alineatele (2)-(4) ale acestui articol prevăd o procedură pentru soluționarea acestui diferend. Mai precis, alineatele (2) și (3) ale articolului menționat prevăd demersurile pe care instituțiile în cauză trebuie să le urmeze în cazul în care există îndoieli cu privire la valabilitatea unor astfel de documente și documente justificative sau la acuratețea elementelor de fapt pe care se bazează conținutul lor. Alineatul (4) al aceluiași articol prevede la rândul său că, în cazul în care nu se ajunge la un acord între instituțiile în cauză, cazul poate fi supus atenției Comisiei administrative de către autoritățile competente, care „încearcă să reconcilieze punctele de vedere” în termen de șase luni de la data la care a fost sesizat.

61 Astfel cum Curtea a statuat deja în ceea ce privește Regulamentul nr. 1408/71, în cazul în care Comisia administrativă nu reușește să concilieze punctele de vedere ale instituțiilor competente în legătură cu legislația aplicabilă, statul membru pe teritoriul căruia lucrătorul vizat efectuează o muncă dispune cel puțin de posibilitatea – și aceasta fără a aduce atingere eventualelor căi de atac de natură jurisdicțională care există în statul membru din care face parte instituția emitentă – de a iniția o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, conform articolului 259 TFUE, pentru a permite Curții să examineze, cu ocazia unei asemenea acțiuni, chestiunea legislației naționale aplicabile lucrătorului respectiv și, prin urmare, exactitatea mențiunilor care figurează în certificatul E 101 (Hotărârea din 27 aprilie 2017, A/Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, punctul 46).

62 Trebuie, așadar, să se constate că rolul Comisiei administrative în cadrul procedurii prevăzute la articolul 5 alineatele (2)-(4) din Regulamentul nr. 987/2009 se limitează la a concilia punctele de vedere ale autorităților competente din statele membre care au sesizat-o.

63 Această constatare nu este repusă în discuție de articolul 89 alineatul (3) din Regulamentul nr. 987/2009, care prevede că autoritățile competente se asigură că instituțiile lor sunt informate și aplică dispozițiile Uniunii, de natură legislativă sau de altă natură, inclusiv deciziile Comisiei administrative, în domeniile care se află sub incidența Regulamentelor nr. 883/2004 și nr. 987/2009 și în condițiile prevăzute de acestea, din moment ce această dispoziție nu urmărește nicidecum să modifice rolul Comisiei administrative în cadrul procedurii menționate la punctul anterior și, așadar, valoarea juridică de aviz a concluziilor la care această comisie ajunge în procedura respectivă.

64 În consecință, trebuie să se răspundă la prima parte a celei de a doua întrebări că articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 coroborat cu articolul 19 alineatul (2) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că un certificat A1 eliberat de o instituție competentă a unui stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 este obligatoriu atât pentru instituțiile de securitate socială din statul membru în care se desfășoară activitatea, cât și pentru instanțele din acest stat membru atât timp cât nu a fost retras sau declarat nul de statul membru în care a fost emis, chiar dacă autoritățile competente din statul membru respectiv și din statul membru în care se desfășoară activitatea au sesizat Comisia administrativă, iar aceasta a concluzionat că certificatul a fost emis în mod eronat și ar trebui să fie retras.

Cu privire la a doua parte a celei de a doua întrebări

65 Prin intermediul celei de a doua părți a celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 coroborat cu articolul 19 alineatul (2) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că un certificat A1 eliberat de instituția competentă dintr-un stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 este obligatoriu atât pentru instituțiile de securitate socială din statul membru în care se desfășoară activitatea, cât și pentru instanțele din acest stat

membru, dac? este cazul, cu efect retroactiv, chiar dac? acest certificat a fost eliberat numai dup? ce statul membru respectiv a stabilit supunerea lucr?torului în cauz? la asigurarea obligatorie în temeiul legisla?iei sale.

– *Cu privire la admisibilitate*

66 Guvernul maghiar sus?ine c? prezenta întrebare este ipotetic? întrucât niciun certificat A1 nu a fost emis retroactiv, dup? ce autorit??ile austriece ar fi stabilit supunerea lucr?torilor în cauz? la asigurarea obligatorie în temeiul legisla?iei austriece.

67 Potrivit indica?iilor furnizate în decizia de trimitere, unele dintre certificatele A1 în discu?ie în litigiul principal au fost emise retroactiv. Din această decizie reiese de asemenea c? institu?ia austriac? stabilise deja supunerea unora dintre lucr?torii în cauz? la asigurarea obligatorie în temeiul legisla?iei austriece înainte ca autoritatea maghiar? competent? s? fi emis certificate A1 pentru ace?ti lucr?tori.

68 Or, potrivit unei jurispruden?e constante, este de competen?a instan?ei na?ionale s? stabileasc? faptele ?i s? aprecieze relevan?a întreb?rilor pe care dore?te s? le adreseze (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 26 octombrie 2016, Hoogstad, C?269/15, EU:C:2016:802, punctul 19, ?i Hot?rârea din 27 aprilie 2017, A?Rosa Flussschiff, C?620/15, EU:C:2017:309, punctul 35).

69 În consecin??, a doua parte a celei de a doua întreb?ri trebuie considerat? admisibil?, din moment ce, potrivit indica?iilor furnizate de instan?a de trimitere, r?spunsul dat de Curte poate fi util acestei instan?e pentru a stabili caracterul obligatoriu al cel pu?in unei p?r?i dintre certificatele A1 în cauz?.

– *Cu privire la fond*

70 Mai întâi, trebuie amintit c? certificatul E 101, eliberat conform articolului 11a din Regulamentul nr. 574/72, poate avea efect retroactiv. Mai precis, de?i este preferabil ca eliberarea unui astfel de certificat s? intervin? înainte de începutul perioadei în cauz?, ea poate fi efectuat? ?i în cursul acestei perioade sau chiar dup? expirarea sa (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 30 martie 2000, Banks ?i al?ii, C?178/97, EU:C:2000:169, punctele 52-57).

71 Or, nimic din reglementarea Uniunii astfel cum rezult? aceasta din Regulamentele nr. 883/2004 ?i nr. 987/2009 nu împiedic? ca acest lucru s? fie valabil ?i în ceea ce prive?te certificatele A1.

72 În special, desigur, articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 prevedea, în versiunea aplicabil? la începutul perioadei în litigiu, c?, „în cazul în care o persoan? î?i desf??oar? activitatea într?un stat membru altul decât statul membru competent în temeiul titlului II din [R]egulamentul [nr. 883/2004], angajatorul sau, în cazul unei persoane care nu desf??oar? o activitate salariat?, persoana în cauz? informeaz? anticipat, ori de câte ori este posibil, institu?ia competent? a statului membru a c?rui legisla?ie este aplicabil?” ?i c? „[i]nstitu?ia respectiv? pune, f?r? întârziere, la dispozi?ia persoanei în cauz? ?i a institu?iei desemnate de autoritatea competent? a statului membru în care se desf??oar? activitatea informa?ii privind legisla?ia aplicabil? persoanei în cauz?”. Cu toate acestea, eliberarea unui certificat A1 în cursul sau dup? încheierea perioadei de lucru r?mâne posibil?.

73 Trebuie, prin urmare, s? se verifice în continuare dac? un certificat A1 se poate aplica cu efect retroactiv, chiar dac?, la data emiterii acestui certificat, exista deja o decizie a institu?iei competente din statul membru în care se desf??oar? activitatea potrivit c?reia lucr?torul în cauz?

este supus legisla?iei acestui stat membru.

74 În această privin??, trebuie amintit c?, dup? cum rezult? din r?spunsul dat la prima întrebare astfel cum este prezentat la punctele 36-47 din prezenta hot?râre, atât timp cât nu a fost retras sau declarat nul, certificatul A1 emis de o institu?ie competent? dintr?un stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 este obligatoriu, ca ?i predecesorul s?u, certificatul E 101, atât pentru institu?iile de securitate social? din statul membru în care se desf??oar? activitatea, cât ?i pentru instan?ele din statul membru respectiv.

75 În consecin??, în aceste împrejur?ri speciale, nu se poate considera c? o decizie precum cea în discu?ie în litigiul principal, prin care institu?ia competent? din statul membru în care se desf??oar? activitatea decide s? îi supun? pe lucr?torii în cauz? asigur?rii obligatorii în temeiul legisla?iei sale, constituie un document care „face dovada” statutului persoanei în cauz? în sensul articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009.

76 În sfâr?it, trebuie ad?ugat c?, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 66 din concluzii, aspectul dac? autorit??ile vizate în cauza principal? ar fi trebuit s? recurg? în mod obligatoriu la aplicarea provizorie a unei legisla?ii în temeiul articolului 6 din Regulamentul nr. 987/2009, potrivit ordinii de prioritate a legisla?iei aplicabile prev?zute de acesta, nu aduce atingere efectului obligatoriu al certificatelor A1 în cauz?. În special, potrivit respectivului articol 6 alineatul (1), normele privind conflictul de aplicare provizorie prev?zute la acesta se aplic? „[d]ac? nu se specific? altfel în [acest regulament]”.

77 Având în vedere considera?iile care preced?, trebuie s? se r?spund? la a doua parte a celei de a doua întreb?ri c? articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009 coroborat cu articolul 19 alineatul (2) din acest regulament trebuie interpretat în sensul c? un certificat A1 eliberat de o institu?ie competent? dintr?un stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 este obligatoriu atât pentru institu?iile de securitate social? din statul membru în care se desf??oar? activitatea, cât ?i pentru instan?ele din acest stat membru, dac? este cazul, cu efect retroactiv, chiar dac? acest certificat a fost eliberat numai dup? ce statul membru respectiv a stabilit supunerea lucr?torului în cauz? la asigurarea obligatorie în temeiul legisla?iei sale.

Cu privire la a treia întrebare

78 Prin intermediul celei de a treia întreb?ri, instan?a de trimitere solicit? în esen?? s? se stabileasc? dac? articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 trebuie interpretat în sensul c?, în cazul în care un lucr?tor care este deta?at de angajatorul s?u pentru a desf??ura o activitate într?un alt stat membru este înlocuit de un alt lucr?tor deta?at de un alt angajator, acest din urm? lucr?tor trebuie considerat ca fiind „trimis s? înlocuiasc? o alt? persoan?” în sensul acestei dispozi?ii, astfel încât nu poate beneficia de regula special? prev?zut? de dispozi?ia men?ionat? pentru a continua s? fie supus legisla?iei statului membru în care angajatorul s?u îi desf??oar? în mod obi?nuit activit??ile. Această instan?? solicit? de asemenea s? se stabileasc? dac? faptul c? angajatorii celor doi lucr?tori în cauz? au sediul în acela?i stat membru sau faptul c? ace?tia au eventuale leg?turi personale sau organizatorice sunt pertinente în această privin??.

– Cu privire la admisibilitate

79 Guvernul belgian sus?ine c? a treia întrebare este ipotetic? în m?sura în care prin aceasta se solicit? s? se stabileasc? dac? faptul c? al doilea angajator are sediul social într?un alt stat membru decât cel în care are sediul primul angajator este pertinent pentru r?spunsul care trebuie dat la întrebarea adresat?, în condi?iile în care cei doi angajatori viza?i în cauza principal? sunt stabili?i în acela?i stat membru.

80 În această privință, este suficient să se constate că a treia întrebare nu este ipotetică, pentru motivul prezentat la punctul anterior, din moment ce o parte a acestei întrebări privește, prin însuși modul său de redactare, împrejurarea că sediile angajatorilor în discuție se află în același stat membru, împrejurare care corespunde faptelor din litigiul principal, în care, potrivit indicațiilor furnizate în decizia de trimitere, atât Martin Meat, cât și Martimpex au sediul în Ungaria.

– *Cu privire la fond*

81 Trebuie să se observe de la început că a treia întrebare a fost adresată numai în ipoteza în care Curtea ar răspunde la a doua întrebare în sensul că caracterul obligatoriu al certificatului A1, astfel cum rezultă din răspunsul la prima întrebare poate fi limitat într-una dintre împrejurările menționate în cea de a doua întrebare.

82 În aceste condiții, potrivit unei jurisprudențe constante, procedura instituită prin articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curtea și instanțele naționale cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiului asupra căruia urmează să se pronunțe și care permit Curții să ajungă la o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă instanței naționale (a se vedea în acest sens Ordonanța din 7 septembrie 2017, Alandžak și alții, C-187/17, nepublicată, EU:C:2017:662, punctele 9 și 10).

83 Or, astfel cum susțin în esență guvernele german și austriac, precum și Comisia, întrucât a treia întrebare privește domeniul de aplicare al condiției, prevăzută la articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, potrivit căreia, pentru a continua să fie supus legislației statului membru în care angajatorul își desfășoară în mod obișnuit activitățile, persoana detașată trebuie să nu fi fost „trimisă pentru a înlocui o altă persoană” (denumită în continuare „condiția de neînlocuire”), această întrebare preliminară privește însuși obiectul litigiului principal. Astfel, prin intermediul întrebării menționate, instanța de trimitere urmărește să afle care dintre interpretările propuse de cele două state membre al căror diferend a fost înaintat Comisiei administrative ar trebui să fie preferat, interpretările lor contradictorii cu privire la domeniul de aplicare al condiției de neînlocuire fiind, astfel cum reiese din dosarul prezentat Curții, la originea dezacordului dintre părțile din litigiul principal în ceea ce privește legislația aplicabilă lucrătorilor în cauză.

84 În plus, guvernul austriac arată că nu se poate exclude că niciun formular E 101 sau A1 nu a fost întocmit de instituția competentă maghiară pentru unii dintre lucrătorii în cauză și că, în consecință, interpretarea condiției de neînlocuire este direct pertinentă pentru soluționarea litigiului principal în ceea ce îi privește pe acești lucrători.

85 În aceste condiții și dat fiind că, astfel cum reiese din răspunsurile la prima și la a doua întrebare, certificatele A1 în discuție în litigiul principal sunt obligatorii pentru instanța de trimitere atât timp cât acestea nu au fost retrase de instituția competentă maghiară sau declarate nule de instanțele maghiare, trebuie să se răspundă la a treia întrebare.

86 În cauza principală, se pare că lucrătorii Martin Meat au fost detașați în Austria în perioada cuprinsă între anul 2007 și anul 2012, pentru a efectua activitatea de tranșare a cernii în spațiile care aparțineau Alpenrind. De la 1 februarie 2012 până la 31 ianuarie 2014, inclusiv, așadar, în perioada în litigiu, lucrătorii ai Martimpex au fost detașați în Austria pentru a efectua aceeași activitate. Începând cu 1 februarie 2014, lucrătorii ai Martin Meat au efectuat din nou respectivele activități în aceleași spații.

87 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă condiția de neînlocuire este îndeplinită într-un

caz precum cel în discuție în litigiul principal din perioada în litigiu, precum și dacă și în ce măsură localizarea sediilor angajatorilor în cauză sau existența unor eventuale legături personale sau organizatorice între aceștia sunt pertinente într-un astfel de context.

88 Conform unei jurisprudențe a Curții, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 21 septembrie 2017, Comisia/Germania, C-616/15, EU:C:2017:721, punctul 43 și jurisprudența citată).

89 În ceea ce privește, mai întâi, termenii articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel cum era aplicabil la începutul perioadei în litigiu, acesta prevedea că „[p]ersoana care desfășoară o activitate salariată într-un stat membru, pentru un angajator care își desfășoară în mod obișnuit activitățile în acest stat membru, și care este detașat de angajatorul respectiv în alt stat membru pentru a lucra pentru angajator continuu să fie supus legislației primului stat membru, cu condiția ca durata previzibilă a activității să nu depășească 24 de luni și ca persoana să nu fi fost trimisă pentru a înlocui o altă persoană”.

90 Din modul de redactare a articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 și în special din sintagma „cu condiția ca” reiese astfel că însuși faptul că un lucrător detașat înlocuiește o altă persoană se opune ca acest înlocuitor să poată continua să fie supus legislației statului membru în care angajatorul își desfășoară în mod obișnuit activitățile și că această condiție de neînlocuire se aplică în mod cumulativ cu aceea, prevăzută de asemenea la această dispoziție, privind durata maximă a activității în cauză.

91 În plus, lipsa unei trimiteri exprese în modul de redactare a acestei dispoziții la sediile angajatorilor respectivi sau la eventualele legături personale sau organizatorice care există între aceștia tinde să sugereze că astfel de împrejurări nu sunt pertinente în vederea interpretării aceleiași dispoziții.

92 În continuare, în ceea ce privește contextul în care se înscrie articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, trebuie să se observe că, potrivit însuși titlului acestui articol, normele prevăzute de articolul respectiv și, prin urmare, inclusiv cele care figurează la alineatul (1) al acestuia constituie „reguli speciale” privind stabilirea legislației de securitate socială aplicabile persoanelor care intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.

93 Astfel, după cum rezultă din articolul 11 alineatul (3) litera (a) din acest regulament, întrucât articolul menționat este consacrat „Regulilor generale”, persoane precum lucrătorii în discuție în litigiul principal, care desfășoară o activitate salariată sau independentă într-un stat membru, sunt supuse legislației statului membru în care acestea desfășoară respectiva activitate.

94 De asemenea, din considerentele (17) și (18) ale Regulamentului nr. 883/2004 reiese că, „în general”, legislația aplicabilă persoanelor care desfășoară o activitate salariată sau independentă pe teritoriul unui stat membru este cea a acestuia din urmă și că este necesar ca în anumite situații care justifică alte criterii de aplicabilitate să se „facă derogare de la regula menționată”.

95 În consecință, întrucât articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 constituie o excepție de la regula generală care se aplică în scopul determinării legislației aplicabile persoanelor care desfășoară o activitate salariată sau independentă într-un stat membru, acesta trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte.

96 În sfârșit, în ceea ce privește obiectivele menționate la articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, precum și, mai general, cadrul juridic în care se înscrie această

dispoziție, trebuie să se constate că, deși articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 prevede o regulă specială pentru stabilirea legislației aplicabile în cazul detașării lucrătorilor, această situație specifică justificând, în principiu, un alt criteriu de aplicabilitate, nu este mai puțin adevărat că legiuitorul Uniunii urmărirea de asemenea să evite ca de această regulă specială să poată beneficia lucrători detașați succesivi care efectuează aceeași muncă.

97 În plus, a interpreta articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 în mod diferit în funcție de sediul angajatorilor în cauză sau de existența unor legături personale sau organizatorice între aceștia ar putea compromite obiectivul urmărit de legiuitorul Uniunii de a supune, în principiu, lucrătorul legislației statului membru în care persoana interesată își desfășoară activitatea.

98 Mai precis, astfel cum reiese din considerentul (17) al Regulamentului nr. 883/2004, în vederea garantării, într-un mod cât mai eficient, a egalității de tratament pentru toate persoanele încadrate în muncă pe teritoriul unui stat membru, să a considerat adecvat să se stabilească, în general, legislația aplicabilă legislația statului membru în care persoana în cauză își desfășoară activitatea salariată sau independentă. În plus, din considerentele (5) și (8) ale acestui regulament reiese că, în cadrul coordonării sistemelor naționale de securitate socială, este necesar să se garanteze într-un mod cât mai eficient egalitatea de tratament pentru persoanele încadrate în muncă pe teritoriul aceluiași stat membru.

99 Din considerațiile enunțate la punctele 89-98 din prezenta hotărâre rezultă că utilizarea repetată a lucrătorilor detașați pentru a ocupa același post, chiar dacă angajatorii care au inițiativa detașării sunt distincți, nu este conformă nici cu modul de redactare, nici cu obiectivele urmărite de articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 și nu este conformă nici cu contextul respectivei dispoziții, astfel încât o persoană detașată nu poate beneficia de regula specială prevăzută de această dispoziție atunci când înlocuiește un alt lucrător.

100 Având în vedere toate considerațiile care preced, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care un lucrător care este detașat de angajatorul său pentru a desfășura o activitate într-un alt stat membru este înlocuit de un alt lucrător detașat de un alt angajator, acest din urmă lucrător trebuie considerat ca fiind „trimis să înlocuiască o altă persoană” în sensul acestei dispoziții, astfel încât nu putea beneficia de regula specială prevăzută de dispoziția menționată pentru a continua să fie supus legislației statului membru în care angajatorul său își desfășoară în mod obișnuit activitățile. Faptul că angajatorii celor doi lucrători în cauză au sediul în același stat membru sau faptul că aceștia au eventuale legături personale sau organizatorice sunt lipsite de relevanță în această privință.

Cu privire la cheltuielile de judecată

101 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

1) Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului nr. 883/2004, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 1244/2010 al Comisiei din 9 decembrie 2010, coroborat cu articolul 19 alineatul (2) din Regulamentul nr. 987/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010, trebuie interpretat în sensul că un certificat A1, eliberat de instituția competentă a unui stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al

Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010, este obligatoriu nu numai pentru instituțiile din statul membru în care se desfășoară activitatea, ci și pentru instanțele din acest stat membru.

2) Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010, coroborat cu articolul 19 alineatul (2) din Regulamentul nr. 987/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010, trebuie interpretat în sensul că un certificat A1 eliberat de o instituție competentă a unui stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010, este obligatoriu atât pentru instituțiile de securitate socială din statul membru în care se desfășoară activitatea, cât și pentru instanțele din acest stat membru atât timp cât nu a fost retras sau declarat nul de statul membru în care a fost emis, chiar dacă autoritățile competente din statul membru respectiv și din statul membru în care se desfășoară activitatea au sesizat Comisia administrativă pentru coordonarea sistemelor de securitate socială, iar aceasta a concluzionat că certificatul a fost emis în mod eronat și ar trebui să fie retras.

Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 987/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010, coroborat cu articolul 19 alineatul (2) din Regulamentul nr. 987/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010, trebuie interpretat în sensul că un certificat A1 eliberat de o instituție competentă dintr-un stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010, este obligatoriu atât pentru instituțiile de securitate socială din statul membru în care se desfășoară activitatea, cât și pentru instanțele din acest stat membru, dacă este cazul, cu efect retroactiv, chiar dacă acest certificat a fost eliberat numai după ce statul membru respectiv a stabilit supunerea lucrătorului în cauză la asigurarea obligatorie în temeiul legislației sale.

3) Articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1244/2010, trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care un lucrător care este detașat de angajatorul său pentru a desfășura o activitate într-un alt stat membru este înlocuit de un alt lucrător detașat de un alt angajator, acest din urmă lucrător trebuie considerat ca fiind „trimis să înlocuiască o altă persoană” în sensul acestei dispoziții, astfel încât nu putea beneficia de regula specială prevăzută de dispoziția menționată pentru a continua să fie supus legislației statului membru în care angajatorul său își desfășoară în mod obișnuit activitățile.

Faptul că angajatorii celor doi lucrători în cauză au sediul în același stat membru sau faptul că aceștia au eventuale legături personale sau organizatorice sunt lipsite de relevanță în această privință.

Semnături

* Limba de procedură: germana.